

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΑΝ ὁ Ἀνδρέας Φαρᾶς ἐγνώρισε τὴν Ἀγγελικὴν, ἦτον ἀκόμη σπουδαστὴς τῆς Γλυπτικῆς εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον. Νέος καλοκαμωμένος, μόλις εἴκοσιν ἐτῶν, ἐπιμελής, μετρημένος εἰς ὄλα, μὲ τάλαντον ἀληθοῦς καλλιτέχγου, εἶχεν ἐλκύσει τὴν συμπάθειαν τοῦ κ. Καρποδίνη, τοῦ πατρὸς τῆς Ἀγγελικῆς, ὅστις τὸν ἐκάλει συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἠσθάνετο δι' αὐτὸν πατρικὴν στοργήν.

Ὁ κ. Καρποδίνης δὲν ἦτον ἐκ τῶν συνήθων ἀνθρώπων. Προικισμένος μὲ τόσα προτερήματα ὅσα καὶ ἐλαττώματα, ἦτον ὁ παραδοξότερος χαρακτήρ τοῦ κόσμου. Ὁργιζέτο ἀκρατῆτως καὶ ἠγάπα μέχρι θυσίας. Τὰ προτερήματά του ὠφέλουν τοὺς φίλους του, τὰ ἐλαττώματά του ἐβλαπτον μόνον τὸν ἑαυτὸν του. Δὲν ἦτο βεβαίως πλούσιος, ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ πτωχός. Εἶχεν οικονομῆσει μερικὰ χρήματα κατὰ τὴν νεότητά του, τὰ ὁποῖα τώρα ἐδαπάνᾳ ὄχι ἀσυνέτως ὄχι ὅμως καὶ φειδωλῶς.

— Ἐννοῶ, ἔλεγε, νὰ τὰ ζήσω καλὰ τὰ λίγα χρόνια ποῦ μοῦ μένουν ἀκόμη. Θὰ καλοφάω καὶ θὰ καλοπιῶ. Ἡ Ἀγγελικὴ μου εἶναι ἐμορφή καὶ θὰ βρεθῆ κάποιος νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προίκα, ὅπως ἐπῆρα ἐγὼ τὴ μητέρα της. Θέλω νὰ τὴν ἀγαπήσῃ πρῶτα ὁ ἄνδρας ποῦ θὰ τὴν πάρῃ.

Καὶ ἐκάλει εἰς γεύματα τοὺς φίλους του καὶ τοὺς συνήθροιζε κάθε βράδῳ εἰς ἐσπερίδας εὐθυμοτάτας.

Εἰς τὰ γεύματα καὶ εἰς τὰς ἐσπερίδας αὐτὰς παρευρίσκετο πολὺ συχνὰ καὶ ὁ Ἀνδρέας, ὅστις ἐθαύμαζε τὸ μουσικὸν τάλαντον τῆς Ἀγγελικῆς. μόλις δέκα ἔξ ἐτῶν τότε. Ἐκάθητο παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ὅταν ἐκεῖνη ἀνέκρουε· καὶ ἐνῶ ἐνόμιζεν ὅτι ἐνθουσιάζετο καὶ ἐμέθυσεν ἀπὸ τὰς μελωδίας καὶ τὰς ἀρμονίας τὰς ἀνερχομένας ἀπὸ τῶν πλήκτρων, ὁ ἐνθουσιασμός του αὐτὸς καὶ ἡ μέθη του εἶχον πράγματι ἄλλην ἀφορμὴν :

Τὴν χάριν τῶν κινήσεων τῆς Ἀγγελικῆς, τὸ βλέμμα τῆς τὸ ἐκφραστικόν, τὸ μείδιμά τῆς τὸ θωπευτικώτατον.

Ὅποταν ἠγνόησεν ὅτι ἤρχισε νὰ ἦναι ἐρωτευμένος μετὰ τὴν Ἀγγελικὴν, ἐκείνη ἤσθάνετο ἤδη πρὸς αὐτὸν τσσαύτην συμπάθειαν, ὥστε ὅταν ὁ Ἀνδρέας ἀπουσίαζεν, ἡ εὐαίσθητος κόρη ἐνόμιζεν ὅτι καὶ αἱ γλυκύτεραι καὶ αἱ περιπαθέστεραι ἀκόμη συμφωνίαι, τὰς ὁποίας τότε κατὰ γενικὴν μόνον ἀπαίτησιν ἠγαγκάζετο ν' ἀνακρούη, εὐρίσκοντο εἰς μεγίστην διαφωνίαν πρὸς τὸ αἰσθημά τῆς. Παρόντα, πῦχαριστείτο νὰ τὸν κυττάζη, ἀπόντα, τὸν ἐσκέπτετο πολὺ συχνά. Τὰ βλέμματά τῆς ὅμως καὶ αἱ σκέψεις τῆς εἶχον κατὰ τὸ ἀόριστον καὶ δὲν ἐτόλμα ἀκόμη νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὸν ἠγάπα· ἄλλως τε δὲν εἶχεν εἰσέτι διευκρινισθῆ τίποτε ἐν ἑαυτῇ. Εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις τῆς ἡ ἔννοια τοῦ ἔρωτος δὲν εἶχε λάβει ἀκόμη μορφήν καὶ ὡς ἄμορφος δὲν τῇ ἦτο καταληπτή. Ἐμελαγχόλα ἐνίοτε χωρὶς νὰ εἰξεύρη διατὶ καὶ ἐνίοτε νῦθύμει χωρὶς νὰ ἔχη λόγον.

Ὁ Ἀνδρέας ἐξ ἄλλου, ὅλην τὴν ἡμέραν μακρὰν τῆς, μετὰ τὴν σμίλην εἰς τὴν χεῖρα, μετὰ τὰ πρότυπα ἐνώπιόν του, ἀντέγραφε πολλάκις γραμμάς, τὰς ὁποίας εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του, καὶ αἱ ὁποιαὶ ὁμοιάζον πολὺ μετὰ τὰς γραμμάς τῆς Ἀγγελικῆς. Ἠρέσκετο εἶτα νὰ τὰς παρατηρῇ ἐπὶ μακρὸν, νὰ τὰς συνδυάζῃ μετὰ ἄλλας αἱ ὁποιαὶ ἐξελίσσοντο ἐν τῇ μνήμῃ του καὶ ν' ἀναπολῇ οὕτω τὴν μορφήν τῆς. Τότε εἰργάζετο ὄνειροπολῶν. Ἐνθυμεῖτο τὰς λέξεις τῆς καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε τὴν φωνὴν τῆς, τὴν ὁποίαν συνέχεε μετὰ τὸν ἦχον τῶν πλήκτρων τοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς καὶ προσεπάθει ἐκ τῶν λέξεων αὐτῶν, τῶν ἀθῶν καὶ παιδικῶν, νὰ ἐξαγάγῃ ἐννοίας διαφορουμένας. Διότι ἠγνόει τὴν πρὸς αὐτὸν ἰδιαιτέραν κλίσιν τῆς Ἀγγελικῆς καὶ ἐν τῷ καλλιτεχνικῷ ἐγώισμῳ του ἔπλαττεν ὄνειρα, μέλλον ὀλόκληρον.

Δὲν ἐτόλμα οὐχ ἦττον νὰ τῇ ἐκδηλώσῃ σαφέστερον τὸν ἔρωτά του, ὅχι διότι ἐφοβείτο μὴ δὲν γείνη δεκτός, ἀλλὰ διότι ὁσάκις ἀπεφάσιζε—καὶ τὸ ἀπεφάσιζε πολὺ συχνά—νὰ τῇ ἐκφρασθῇ, αἱ φράσεις του ἀνεκυκῶντο ἀσυναρτήτως εἰς τὸν νοῦν του καὶ οὐδεμίαν ἤρχετο εἰς τὰ χεῖλη του. Ἀδιάφορον ὅμως· ἤρκειτο νὰ τὴν ἀγαπᾷ οὕτω σιωπηρῶς, νὰ τῇ ἐκδηλῇ ἐμμέσως διὰ παρατεταμένων βλεμμάτων, διὰ λόγων κολακευτικῶν τὸ αἰσθημά του καὶ νὰ ἦναι πεπεισμένος ὅτι τὸν ἠγάπα καὶ ἐκείνη.

Αἱ ἡμέραι διεδέχοντο ἀλλήλας, οἱ μῆνες τοὺς μῆνας καὶ παρῆλθον οὕτω δύο ἔτη. Ὁ Ἀνδρέας ἐπεράτωσε τὰς σπουδὰς του ἐν τῷ Πολυτεχεῖω, ἠρίστευσε καὶ ἐστάλη ὑπότροφος εἰς Παρισίους πρὸς τελειοποίησιν του.

Ὅταν μετέβαινε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν οἰκογένειαν τοῦ κ. Καρποδίνου, ἐσκέπτετο νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν Ἀγγελικὴν τὸ πᾶν, νὰ τῇ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ γείνη σύζυγός του καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ ν' ἀναμείνῃ τὴν ἐπιστροφήν του. Δὲν ἐτόλμησεν ὅμως· ἦσαν ἄλλως τε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πολλοὶ ἄλλοι εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ Ἀγγελικὴ ἐφάνη πολὺ συγκινημένη, ἀφρημένη πολλάκις, καὶ ὅταν, περὶ τὰ μεσάνυκτα, τοὺς ἀπχαίρετήσεν ὁ Ἀνδρέας καὶ ἐκείνη ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς διὰ νὰ

κοιμηθῆ, ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, πρὶν ἐκδυθῆ, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ πολλὴν ὥραν, χύνουσα θερμότατα δάκρυα.

Μὲ τὸν πατέρα τῆς Ἀγγελικῆς ὁ Ἀνδρέας εἶχε συγγὴν ἀλληλογραφίαν. Ἡμέραν τινα, ἐν μέσῳ τῆς Παρισινῆς τύρβης, ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἐπὶ πενήθιμου χάρτου. Ὁ Ἀνδρέας τὴν ἠνοιξε μὲ μεγάλην ταραχὴν καὶ ἔμαθεν οὕτω τὸν θάνατον τῆς κυρίας Καρποδίνης, τῆς ἀγίας ἐκείνης γυναικός, τὴν ὁποίαν τόσον ἐσέβητο καὶ τόσον ἐξετίμα. Ἐλυπήθη βαθύτατα καὶ ἐλυπήθη ἐπὶ πλεόν, ἀναλογιζόμενος τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχυνεν ἡ Ἀγγελικὴ καὶ τὴν θλίψιν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἠσθάνετο.

Ἄλλ' ἂν ἐκεῖνος ἐλυπήθη καὶ ἐδάκρυσεν, ὁ κ. Καρποδίνης ἦτον ἀπαρηγόρητος. Ἡ στέρνησις τῆς συζύγου του, τὴν ὁποῖαν παρ' ὄλην τὴν πάροδον τῶν μακρῶν ἐτῶν, μέχρι πάθους ἠγάπα, ἡ στέρνησις αὐτῆ τὸν ἔφερεν εἰς ἀπελπισίαν. Κενὸν ἠνοιέτο ἐνώπιόν του, κενὸν ἀχανές καὶ μαῦρον. Κατ' ἀρχὰς ἠρέσκετο νὰ κλείηται μὲ τὴν λύπην του εἰς τὸ δωμάτιόν του, νὰ μὴ θέλῃ νὰ βλέπῃ κανένα. Ὑστερον ὅμως ἡ λύπη του αὐτὴ τὸν ἀπέπνιγε καὶ προσεπάθει ν' ἀποδιώκῃ τὰς ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας χθές ἐκουσίως ἀνεκάλει. Ἀπελπισία ἀφόρητος τὸν κατελάμβανεν ἐν τῇ οἰκίᾳ· τὸ πᾶν ἐν αὐτῇ τῷ ἐνεθύμιζε τὴν νεκρὰν σύζυγόν του· τὰ ἐπιπλα καὶ οἱ τοῖχοι ἀκόμη.

Ἐξήρχετο τότε συχνά, καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα. Ἐζήτει νὰ λησμονήσῃ, καὶ ἡ λήθη τὸν ἀπέφευγεν. Ἐφοβεῖτο νὰ μὴν μόνος καὶ ἐζήτει παντοῦ τοὺς παλαιούς του φίλους, εἰς τὰς συζητήσεις τῶν ὁποίων ἡ εἰσώπα ὡς λίθος ἡ ἐξήπτετο καὶ παρεφέρετο. Οἱ φίλοι του ἀνησυχουν, διότι τὸν ἔβλεπον ὠχρίωντα καὶ ἐξασθενοῦντα ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ. Τὸν συνεβούλευον νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν υἱείαν του χάριν τῆς Ἀγγελικῆς, τὸν παρηγόρουν μὲ λόγους τετριμμένους.

Ἦρχισε τότε ἡ πλήξις ἡ ἀφόρητος. Ἐπεδίωξε νέας γνωριμίας καὶ εὔρε φίλους νέους, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἄλλας ἐξεις καὶ διήγον βίον διάφορον τοῦ ἰδικοῦ του. Ἡ μεταβολὴ τῶν ἐντυπώσεων, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ βίου τὸν ἔκαμνε πολλάκις νὰ λησμονῆται. Ἐμεθύσθη ἐπανειλημμένως καὶ ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ χαρτοπαίξῃ.

Εἰς μίαν αἰθουσαν κατὰμεστον καπνοῦ, μὲ ὀκτὼ ἕως δέκα συντρόφους, ἀγρίως προσατενίζοντας ὁ εἰς τὸν ἄλλον, κάτωθεν πολυφώτου λάμπας, ὁ δυστυχῆς Καρποδίνης, κατεχόμενος ὑπὸ τῶν συγκινήσεων τοῦ χαρτοπαιγνίου, τῶν ποικίλων καὶ μεταπτώτων, κατῴρωνε ν' ἀποδιώκῃ ἀπὸ τὸν νοῦν του τὰς εὐφροσύνας ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος του καὶ νὰ λησμονῆ τὴν θλίψιν, ἡ ὁποία τὸν κατέτρωγεν.

Εἶχον παρελθεῖ δύο ἔτη ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἀνδρέου καὶ ἔν ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς κυρίας Καρποδίνης. Ἡ Ἀγγελικὴ ἔμενε μόνη εἰς τὴν οἰκίαν, τὴν ὁποῖαν ἐπλήρου τὸ πένθος καὶ ἡ ἐρήμωσις : Οἱ φίλοι

τοῦ πατρός της, οἱ παλαιοὶ καὶ καλοὶ ἐκεῖνοι φίλοι, δὲν συνήγοντο πλέον· ὁ πατήρ της ἀπουσίαζεν ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἐκοιμᾶτο σχεδὸν ὅλην τὴν ἡμέραν, ὠχρὸς, κατάκοπος. Ἡ θλίψις, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο διὰ τὴν στέρησιν τῆς μητρός της, ἡ ἀνησυχία, τὴν ὁποίαν τῇ ἐνέπνεε τοῦ πατρός της ἡ κατάστασις, εἶχον ἀποσβέσει τὴν πρὸς τὸν Ἀνδρέαν ἐλαφρὰν ἄλλοτε κλίσιν της, χωρὶς οὐχ ἤττον νὰ ἐπηρεάσουν τὴν καλλονὴν της, ἥτις τοῦναντίον ἐν τῇ μελαγχολίᾳ της καθίστατο συμπαθεστέρα.

Τότε, εἰς μίαν συγγενικὴν της οἰκίαν, τὴν ἐγνώρισε πλούσιός της μεσηλιξ καὶ ἐδεδεάσθη· τὴν ἐσχετίσθη περισσότερον, ἐξετίμησε τὸν χαρακτῆρα της, συνεκινήθη διὰ τὴν ἀτυχίαν της, τὴν ἠγάπησε καὶ τὴν ἐζήτησεν εἰς γάμον ἀπὸ τὸν πατέρα της. Ὁ πατήρ της, ὅστις ἐβλεπε καταρρέουσας τὰς δυνάμεις του καὶ τὴν μικρὰν του περιουσίαν μειουμένην ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἢ μᾶλλον ἀπὸ νυκτὸς εἰς νύκτα, ἔπεισε τὴν Ἀγγελικὴν νὰ δεχθῇ τὴν πρότασίν του διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ οὕτω τὸ μέλλον της. Ἡ Ἀγγελικὴ δὲν εἶχε λόγον ν' ἀντίπη, εὐγνωμόνι μάλιστα εἰς τὸν ἀγαθὸν ἐκεῖνον μεσήλικα, ὅστις τὴν ἐξέλεξε μεταξύ τῶσαν, ἄπροικον αὐτὴν καὶ ἔρημον. Διὰ τὸν Ἀνδρέαν δὲν εἶχε καμμίαν ἐλπίδα· ἐκεῖνος οὐδέποτε τῇ εἶχε εἶπει λέξιν σχετικὴν πρὸς τὸ αἶσθημά του, οὔτε εἰς τὰς πρὸς τὸν πατέρα της ἐπιστολάς του ὑπεδήλου τοιοῦτο τι.

Καὶ ἐτελέσθη ὁ γάμος της καὶ τὴν οἰκίαν τοῦ πένθους ἐφώτισεν ἡ χαρὰ· ἀλλ' ἡ λάμψις της ἦτο λάμψις ἀστραπῆς. . . Μετὰ ἐπτὰ μῆνας ὁ σύζυγός της Ἀγγελικῆς, προσβληθεὶς ὑπὸ ὀδονηροτάτου νοσήματος τῶν ὀστέων, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης του διὰ νὰ μὴ ἐγερθῇ πλέον.

Νεαὶ θλίψεις διὰ τὴν δυστυχῆ Ἀγγελικὴν, νέα δάκρυα καὶ ἀγωνίαί νεαί: Ἀγρυπνίαί καὶ φόβοι, ἀποθάρρυνσις τελεία.

Μίαν πρωίαν, μετὰ πόνους ἀφορήτους ἐγχειρήσεων ἀνωρελῶν, ἐξαντληθεὶς, ἐξέπνευσεν ὁ σύζυγός της, καταλιπὼν αὐτὴν κληρονόμον ὀλοκλήρου τῆς περιουσίας του, ἀνερχομένης εἰς διακοσίας χιλιάδας δραχμῶν.

Ὅσοι ἐμακάρισαν διὰ τοῦτο τὴν Ἀγγελικὴν, τὴν ἐλυπήθησαν δικαίως ὅταν ἐγνώσθησαν οἱ ὅροι τῆς διαθήκης.

Ὁ σύζυγός της εἶχε συγγενεῖς, φυσικοὺς κληρονόμους του. Ἐρωτευθεὶς τὴν Ἀγγελικὴν εἰς ἡλικίαν πεντήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν, δὲν ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἄξιον τοῦ ἀντέρωτος γυναικὸς μόλις εἰκοσαετοῦς, προικισμένης διὰ καλλονῆς ἀπαραμύλλου καὶ προτερημάτων ἀπείρων καὶ μανιωδῶς τὴν ἐζηλοτύπει. Ὅταν συνέτασσε τὴν διαθήκην του, ἡ ἰδέα ὅτι, ἀποθανόντος αὐτοῦ, θὰ ἐρρίπτετο μίαν ἡμέραν ἡ Ἀγγελικὴ εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλου, συνετάραττε τὸν νοῦν του καὶ ἐθέσε τὸν ὅρον τῆς ἀγαμίας του. Ἐσκέφθη τότε νὰ τὴν δεσμεύσῃ καὶ ἔθεσε τὸν ὅρον τῆς ἀγαμίας, προσθεὶς ἐν τῇ διαθήκῃ ὅτι, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ Ἀγγελικὴ θ' ἀπεφάσιζε νὰ νυμφευθῇ, ἡ περιουσία του ὀλόκληρος θὰ μετέβαινεν εἰς τοὺς φυσικοὺς αὐτοῦ κληρονόμους. Ἐγνώριζε τὰς ἀσώτους δαπάνας τοῦ πατρός τῆς συζύγου του καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην της καὶ ἦτο πεπεισμένος ὅτι ὁ ὅρος θὰ ἐγένετο δεκτὸς καὶ ὑπὸ τοῦ πατρός καὶ ὑπὸ τῆς κόρης.

Ὁ θάνατος τοῦ γαμβροῦ του ἐπέτεινε τὴν μελαγχολίαν τοῦ κ. Καρ-

ποδίην και ἔδιπλασίασε τὸ χαρτοπαικτικὸν πάθος του, τὸ ὁποῖον οὐκ ὀλίγον ὑπεδαύλιζεν ἢ ἐλπίς ἀνακτήσεως τῆς περιουσίας του, ἐγγιζούσης ὁσονούπω εἰς τὸ τέρμα της. Ἡ Ἀγγελικὴ ἐξ ἄλλου διήλθε τὸ πένθιμον ἔτος ἐν σχετικῇ λύπῃ, αἰσθανομένη τὸ μῖσος τῶν συγγενῶν τοῦ συζύγου της, οἱ ὁποῖοι ἐπισκεπτόμενοι αὐτὴν ὑπὸ τὸ πρόσχημα συγγενικῆς στοργῆς, οὐχὶ σπανίως τὴν ἔκαμναν νὰ μετανοῇ ὅτι ἐδέχθη τὸν ὄρον τῆς διαθήκης.

Μίαν ἡμέραν τῇ ἀνήγγειλον τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀνδρέου, ἐπιστρέψαντος εἰς Ἀθήνας. Ἡ Ἀγγελικὴ νύχαριστήθη ὅτι θὰ ἐπανέβλεπεν ἕνα παλαιὸν γνώριμον, καλὸν φίλον τῆς οικογενείας της· ὅταν ὁμως ὁ Ἀνδρέας, μελαγχολικός, ὠχρός, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ Ἀγγελικὴ ἐνόμισεν ὅτι διέγνωσεν εἰς τὸ βλέμμα του ἐλαφρὰν ἐπίπληξιν καὶ ἐταράχθη. Ὁ Ἀνδρέας ἀπέφυγε νὰ τῇ ἀναφέρῃ κὰν λέξιν περὶ τῶν συμβάντων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ περιωρίσθη νὰ τῇ ὑπενθυμίῃ τὰς εὐτυχεῖς, ὡς ἔλεγεν, ἐσπέρας, τὰς ὁποίας διήρχοντο παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, μὲ τὴν συντροφίαν τοῦ Βετόβεν καὶ τοῦ Μένδελσον.

— "ὦ! Ἔχω δύο χρόνια νὰ παίζω πιάνο, ἀπήντησεν ἡ Ἀγγελικὴ. Ἐδοκίμασα κάποτε, μὰ τὰ δάκτυλά μου δὲν ἐπήγαιναν πλέον.

— Καὶ ὁμως ἐπαίζετε μὲ τόσην χάριν καὶ μὲ τόσον αἶσθημα! Εἶναι κρῖμα νὰ τὸ λησμονήσετε ἔτσι.

— Δὲν βαρύνεσθε . . . Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ὅλα λησμονοῦνται.

— Ὅλα; . . . Τὴν ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα του ἐταστικὸν ἐπ' αὐτῆς. Ἡ Ἀγγελικὴ, ἐν ἀδικαιολογίῳ στενοχωρίῳ, ἐσκέφθη νὰ τὸν διακόψῃ ἀποτόμως, ἀλλ' ὁ νοῦς της, ταραχμένος, δὲν εὑρίσκει τρόπον. Ὁ Ἀνδρέας ἐπέμεινε:

— Δὲν ἐκάματε καλά, κυρία Ἀγγελικὴ! τὸ πιάνο θὰ σὰς ἀνεκούφιζεν εἰς πολλὰς λυπηρὰς περιστάσεις. Ἄλλως τε, εἶμαι βέβαιος, ἂν ἐπιχειρήσετε καὶ πάλιν, πολὺ γρήγορα θὰ εὑρετε τὴν εὐκαμψίαν τῶν δακτύλων σας. Δὲν εἴμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσην εὐτυχίαν θὰ αἰσθανθῶ ἂν ἀξιωθῶ ν' ἀκούσω καὶ πάλιν ἀπὸ σὰς ἐκείνην τὴν θαυμασίαν *Clair de lune*!

Ἡ Ἀγγελικὴ ἐμειδίασε μὲ τινα πικρίαν, καὶ ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ Ἀνδρέας, ἐπὶ πολὺ ἔμεινε σκεπτικὴ. Ἐπειτα ἐκάθισε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἤρχισε ν' ἀνακρούῃ τὴν πλήρη μυστηρίου καὶ μυστικισμοῦ σονάταν ἐκείνην τοῦ Βετόβεν, περὶ τῆς ὁποίας τῇ ὠμίλησεν ὁ Ἀνδρέας. Κατ' ἀρχὰς εὑρίσκει πολλὴν δυσκολίαν, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ ἐξελίσσωνται αἱ μελαγχολικαὶ ἐκείναι ἀρμονίαι, τὰς ὁποίας ἄλλοτε τόσον βαθέως ἠσθάνετο ὅταν ἐκάθητο παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλόν της ὁ Ἀνδρέας. Ὅσον αἱ φράσεις ἐτελειοποιοῦντο, ὅσον οἱ τόνοι διεδέχοντο ἀλλήλους ἐν πλειοτέρῳ συναφείᾳ, τόσον ἐπανάρχοντο εἰς τὸν νοῦν της τὰ παιδικὰ ὄνειρά της τὰ ἄθῳα, αἱ ὄνειροπολήσεις της αἱ ἀόριστοι. Ἐφ' ἀντάζετο τὸν Ἀνδρέαν καθήμενον, ὡς τότε, πλησίον της καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε τὴν φωνήν του, ὡς τότε, μὲ θαυμασμὸν ἐπευφημοῦσαν. Κἀτι τι ἐσφιγγε τὴν καρδίαν της. Ἡγέρθη, μετέβη ἀπὸ δωματίου εἰς

δωμάτιον, και ἐνόμιζεν ὅτι παντοῦ ἔβλεπε τὸν Ἀνδρέαν, παντοῦ ἤκουε τὴν φωνὴν του.

Παρῆλθον οὕτω τέσσαρες ἡμέραι μὲ ἀνησυχίαν ἀδικαιολόγητον. Τὴν πέμπτην ἡμέραν ὁ Ἀνδρέας ἦλθε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ. Ἦτο μόνη. Ὁ πατήρ της, ἄγρυπνος ὅλην τὴν νύκτα, ἐκοιμᾶτο. Ἐν τῇ κομφοτάτῃ αἰθούσῃ ἠπλοῦτο σιγηλὸν ἡμίφως καὶ ἀρωματώδης ἀπόπνοια ἀνεδίδετο ἄνω καὶ πέραξ. Ἡ Ἀγγελικὴ ἐφαίνετο στενοχωρημένη· ὁ Ἀνδρέας περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνην.

— Ἐκολακευόμην νὰ πιστεύω ὅτι θὰ ἤρχεσθε συχνότερα νὰ μὲ βλέπετε· τοῦ εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ, καὶ ἐτόνιζε τόσον ἑλαφρὰ τὰς λέξεις της ὥστε θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι δὲν ἤθελε ν' ἀκουσθῆ. Ὁ Ἀνδρέας ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα ἐσίωπησεν· ὕστερον μετ' ἀποφάσεως, ἀπεκρίθη :

— Θὰ ἦναι καλλίτερον νὰ σὰς ὀμιλήσω εἰλικρινῶς. Σεῖς δὲν ἐννοεῖτε τὴν ταραχὴν μου, οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῆτε τί θὰ σὰς εἶπω : Ἡ θέσις μου πλησίον σας δὲν εἶναι καθόλου ἀσφαλῆς.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, κύριε Ἀνδρέα.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι δὲν μ' ἐννοεῖτε, ἂν καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἄλλοτε μὲ εἶχετε ἐννοήσει. Αἱ ἡμέραι, τὰς ὁποίας ἐπέρασα μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, μοῦ ἦσαν πολὺ θλιβεραί.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἔπταιον ἐγώ . . .

— Σεῖς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλετε.

Ἡ Ἀγγελικὴ τὸν ἠτένιζε καὶ ἐσίωπα. Ἡ ταραχὴ της ἠϋξάνεν ἐπὶ πλέον καὶ συναίσθημα φόβου τὴν κατελάμβανεν· ὁ Ἀνδρέας ἐξηκολούθησεν :

— Σὰς εἶπον προηγουμένως «ἐνόμιζον ὅτι ἄλλοτε μὲ εἶχετε ἐννοήσει», ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς τὸ ἐπαναλάβω. Ὅταν ἤρχόμην συχνὰ εἰς τὸ σπῆτι σας — ἐνθυμῆσθε ; — Μοῦ εἶχετε ἐμπνεύσει ἓνα αἶσθημα βαθύ . . . Τόσον βαθύ ὅσον καὶ εὐγενές· δὲν ἦτο δυνατόν ἄλλως τε νὰ μὴ ἦτον εὐγενές τὸ αἶσθημά μου, ἀφοῦ τὸ εἶχετε ἐμπνεύσει σεῖς. Οἱ τρόποι σας, τὰ βλέμματά σας, αἱ ἰδιαίτερα φροντίδες, τὰς ὁποίας ἐλαμβάνετε δι' ἐμέ, μὲ εἶχον πείσει ὅτι ὄχι μόνον εἶχετε ἐννοήσει τὸ αἶσθημά μου ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ὅτι δὲν τὸ ἀπεκρούετε. Σὰς ἐσπούδαζον καθ' ἑκάστην καὶ ἤμην πεπεισμένος ὅτι δὲν εἴσθε φιλάρεσκος· κάθε ἄλλο. Εἶχον σκεφθῆ πολλάκις νὰ σὰς ὁμολογήσω τὸ αἶσθημά μου αὐτό, νὰ σὰς ὑποδείξω ὅτι θὰ ἦσθε εὐτυχῆς μαζύ μου, ὅτι θὰ προσεπάθουν νὰ σὰς καταστήσω εὐδαίμονα· οὐδέποτε ὅμως ἐτόλμησα. Στὴν ξενητεῖά ὅταν ἤμην, ἦσθε ἡ μόνη μου σκέψις, καὶ ὁ μόνος πόθος μου ἦτο νὰ σὰς καταστῶ ὅσον τὸ δυνατόν ἀξιώτερος τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν ὄνειροπόλουν πλησίον σας. Τίποτε ἄλλο δὲν ἤμποροῦσε νὰ μ' ἐλύσῃ. Δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα πότε νὰ ἐπιστρέψω διὰ νὰ σὰς ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα σας καὶ νὰ ριφθῶ εἰς τοὺς πόδας σας, λάτρις σας αἰώνιος. Ἐξάφνα, μίαν ἡμέραν, μανθάνω ὅτι ἐνυμφεῖσθε· μοῦ τὸ ἔγραψεν ὁ πατέρας σας καὶ μοῦ τὸ ἔγραφε μὲ τόσῃ χαρὰν ! Τετέλεσται ! Δὲν εἶχον τίποτε νὰ ἐλπίζω πλέον. Ἐπέρασαν ἡμέραι καὶ μῆνες, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ ζωὴ μοῦ ἦτον ἀνιαρά. Ὅταν ἡ μία καὶ μόνη

ἐλπίς πετάξῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν μας δὲν εἰμφορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί κενὸν ἀφίνει, τί σκότος ἀφόρητον! Τὰ πράγματα ὅμως εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον μεταβάλλονται πολὺ συχνὰ καὶ πολλάκις μεταβάλλονται ἀπροσδοκῆτως. Ὅταν σὰς συνέβη τὸ δυστύχημα νὰ χάσετε τὸν σύζυγόν σας — μὴ μὲ παρεξηγήσετε καὶ μὴ μ' ἐκλάβετε ἐγωϊστὴν—ἐλυπήθην μόνον διότι σὰς ἐφάνταζόμην νὰ λυπήσθε καὶ νὰ κλαίετε, ἐγὼ ὅμως ἤρχισα νὰ ἐπανευρίσκω τὰ ἔχνη τῆς ἀπωλεσθείσης εὐτυχίας μου, καὶ ὅταν ἐπέστρεφον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ἐλπίς μου εἶχεν ἀναγεννηθῆ . . .

Ἡ Ἀγγελικὴ τὸν ἄφινε νὰ λέγῃ καὶ τὸν ἤκουε χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ· εἰς τὴν τελευταίαν φράσιν του ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς της. Ὁ Ἀνδρέας ἐξηκολούθησεν :

— Ὡ! Ἐννοῶ τὸ βλέμμα σας. Ἐμαθον τὰ πάντα, ἔμαθον τὸν φρικτὸν ἐκείνον ὄρον τῆς διαθήκης καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπεφάσισα νὰ μὴ σὰς ἐπανίδω πλέον. Ἐπειτα ἐσκέφθην ὅτι θὰ ὑπέφερον πολὺ καὶ ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῆς θελήσεώς μου ἤρχισα νὰ συνθηκολογῶ μὲ τὸν ἑαυτὸν μου : Εὐρήκα μερικὰς προφάσεις, αἱ ὁποῖαι ἄλλως τε δὲν εἶναι καὶ ἀδικαιολόγητοι : Ὅτι θὰ ὑποθέσατε πῶς εἶμαι δυσηρεστημένος ἢ πῶς ἤρχομην μόνον ὅταν εὕρισκα διασκεδάσεις εἰς τὸ σπῆτι σας· ὅτι ἡ ἐντελής μου ἀπομάκρυνσις θὰ παρεξηγηθῆ εἰς βᾶρος σας ἀπὸ τοὺς γνωστούς μας· καὶ ἄλλας προφάσεις ἀκόμη. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἦλθα.

Τὸ τί ὑπέφερον ἀκούουσα ἡ Ἀγγελικὴ δὲν περιγράφεται· πάλῃ γιγάντων ἐτελεῖτο ἐν τῇ καρδίᾳ της. Ὅλα τὰ ἀόριστα αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐγεννῶντο ἐν αὐτῇ ἐπὶ τῇ θέᾳ καὶ ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ Ἀνδρέου, ἤρχισαν ἤδη νὰ διαφωτίζωνται· ἡ ἀχλὺς διελύετο. Ἡσθάνετο ὅτι τὸν ἠγάπα καὶ ὅτι τὸν ἠγάπα ἀπὸ μακροῦ χρόνου καὶ ὅτι τὸν ἠγάπα μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς της. Ἡ ἰδέα, ἡ πεποιθήσις μᾶλλον ὅτι ἀντηγαπᾶτο τὴν ἑκάμνε τόσοσ ὑπερήφανον καὶ τόσοσ γενναῖον, ὥστε δὲν τῇ ἦτο δυνατόν νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ οἰασδήποτε θυσίας. Μὲ μειδιάμα ἐλαφρὸν ἠρώτησε τὸν Ἀνδρέαν :

— Καὶ τί σὰς ἐμποδίζει νὰ ἔρχεσθε συχνὰ ὅπως ἤρχεσθε καὶ ἄλλοτε ;

— Ὁ φόβος ὅτι δὲν θὰ θεραπευθῶ ποτέ.

— Καὶ τὸ ἐπιθυμεῖτε τόσοσ πολὺ νὰ θεραπευθῆτε ;

— Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς . . .

— Νομίζετε ;

— Καὶ ὁ ὅρος τῆς διαθήκης ;

— Ὅταν ἀπαξ παραδεχθῆ κανεὶς ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν ἐγκεῖται εἰς τὸν πλοῦτον . . . Ἡ περιουσία τοῦ συζύγου μου εἶναι ἄθικτος· δύναμαι νὰ τὴν ἐπιστρέψω καὶ νὰ ἦμαι ἐλευθέρᾳ εἰς τὰς πράξεις μου.

— Καὶ θὰ κάμετε μίαν τόσοσ μεγάλην θυσίαν ;

— Δὲν θὰ κάμω καμμίαν θυσίαν· τοῦναντίον μάλιστα, θὰ κάμω μίαν πράξιν ἐγωϊστικωτάτην· θὰ ζητήσω τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποῖαν ἀδίκως τόσα καὶ τόσα ἔτη ὠνειροπόλησα.

Ὁ Ἀνδρέας, ἐξάλλος, ἤρπασε τὴν χεῖρα της καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Ἄνδρέας καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ἦσαν οἱ εὐτυχέστεροι τῶν θνητῶν. Δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ εἶπῃ τὸ ἴδιον καὶ ὁ πατὴρ τῆς.

Ὁ κ. Καρποδίνης ἠγνόει ἀκόμη τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τῆς θυγατρὸς του ὅταν τὸ ἑσπέρας μετέβαινε εἰς τὴν χαρτοπαικτικὴν λέσχην του. Ἡ χαρτοπαικτικὴ μανία του εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας· ὀλόκληρος ἢ μικρὰ του περιουσία εὕρισκετο εἰς χεῖρας τῆς δάμας σπαθὶ καὶ εἰς τὰ θυλάκια τῶν συμπαικτῶν του καὶ ὅσον ἔχανε τόσον λυσσωδῶς ἔπαιζεν, ὅχι πλέον διὰ νὰ λησμονῇ τὴν θλίψιν του, ἀλλὰ διὰ ν' ἀνακτήσῃ μέρος τοῦλάχιστον τῶν ὄσων εἶχε χάσει. Ἡ ἑσπέρα ἐκείνη ἦτον ἡ φρικωδέστερα πασῶν. Οἱ συμπαικταὶ του, ἀντιληφθέντες ὅτι δὲν τοῦ ἔμεινε πλέον τίποτε, ἤρχισαν ἤδη νὰ προσβλέπουν καὶ εἰς τὴν περιουσίαν τῆς Ἀγγελικῆς, ἡ ὁποία ἀνῆρχετο εἰς διακοσίας χιλιάδας δραχμῶν, καὶ τὸν ἐπίστονον πολὺ προθύμως, μὲ τὴν πλήρη πεποίθησιν ὅτι ἡ κόρη θὰ ἐπλήρωνε τὰ χρέη τοῦ πατρὸς. Τὰ χρέη ὅμως αὐτὰ ἐν διαστήματι ὥρων μόνον ἀνῆλθον εἰς χιλιάδας ἐπὶ χιλιάδων.

Ὁ δυστυχὴς Καρποδίνης, περὶ τὰ χαράγματα, ἐξῆλθε τῆς λέσχης ὡς παράφρων· δὲν ἠδύνατο νὰ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις του· κατὶ συνέσφιγγε τὸν ἐγκέφαλόν του· ὅλον τὸ σῶμα του ἔτρεμε. Προετίμα ν' αὐτοκτονήσῃ μᾶλλον παρὰ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ἀγγελικὴν. Ἐπλανᾶτο ἀνά τὰς ὁδοὺς καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Οἱ κερδίσαντες συμπαικταὶ ἔστειλον ὡς ἀντιπρόσωπόν των εἰς τὴν Ἀγγελικὴν τὸν διευθυντὴν τῆς λέσχης, ὅστις παρουσιάσθη πρῶτῃ-πρῶτῇ. Ὁ ἐντιμὸς αὐτοῦ ἄνθρωπος παρέστησε μὲ τὰ μελανότερα χρώματα τὴν ἀτιμίαν τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις ἔπαιζε χωρὶς νὰ ἔχῃ νὰ πληρώσῃ, παρέστησεν ἐπίσης τὴν δεινὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν τώρα εὕρισκετο ὁ πατὴρ τῆς καὶ τῇ ὑπέδειξεν ἢ μᾶλλον τὴν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐσκέπτετο αὐτοκτονίαν. Ἡ Ἀγγελικὴ ἐταράχθη καὶ σχεδὸν δὲν ἀντελαμβάνετο. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ πατὴρ τῆς, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐπλήρωνε τὰ χαρτοπαικτικὰ χρέη του, δὲν θὰ ἦτον ἄτιμος, ἐγνώριζεν ὅμως τὰς περὶ τιμῆς αὐστηροτάτας ἔστω καὶ ἐσφαλμένας ιδέας του καὶ τὸν ἐφαντάζετο ἀλγοῦντα καὶ ὀδυρόμενον, σκεπτόμενον ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἐπλήρωσε τὰ χρέη του ἀγογγύστως καὶ ὅταν ὁ διευθυντὴς τῆς λέσχης ἀνεχώρησεν, ἑσταύρωσε τὰς χεῖράς τῆς ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ ἐψιθύρισε: «Τώρα, μοῦ εἶναι πλέον ἀδύνατον νὰ ἐπιστρέψω τὴν περιουσίαν τοῦ συζύγου μου· εἶμαι δεσμευμένη διὰ παντός!»

Μετ' ὀλίγας ὥρας ἦλθεν ὁ Ἄνδρέας νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Ἡ χαρὰ ἦτον ἐξωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἡ εὐτυχία ἀντενακλᾶτο εἰς τὰ ὄμματα του.

Ἡ Ἀγγελικὴ, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐρυθροὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα, διέκοψε τὰς πρώτας ἐνθουσιῶδεις λέξεις του:

— Λησμονήσατέ με, κύριε Ἄνδρέα· δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἀπόφασιν τὴν ὁποίαν ἔλαβον χθές.

Διὰ νὰ μὴ ἐκθέσῃ ὁμως τὸν πατέρα της, καὶ διὰ νὰ μὴ διακυβεύσῃ τὴν ὑπόληψίν του, προσέθηκε :

— Ξεύρετε, συνήθισα νὰ ζῶ κάπως ἀνετώτερον καὶ ἐσκέφθην ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιστρέψω τὴν περιουσίαν τοῦ συζύγου μου.

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τὸ νὰ ζῆτε κάπως ἀνετώτερον;

— Δὲν λέγω ὅτι δὲν θὰ προσπαθήσετε νὰ μὲ καταστήσετε εὐτυχῆ, ἀλλ' ὅπως δῆποτε . . .

— Κυρία Ἀγγελικὴ, εἶπε προσβληθεὶς ὁ Ἀνδρέας, λυποῦμαι πολὺ διότι μὲ ἀναγκάζετε νὰ μεταβάλλω τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν εἶχον σχηματίσει διὰ σᾶς. Σεῖς ἢ ἰδίᾳ εἶπετε χθές, ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν ἐγκρίται εἰς τὸν πλοῦτον, καὶ ὁμως ἰδοὺ ὅτι δὲν τὸ φρονεῖτε. Εἴσθε βεβαίως ἐλευθέρᾳ νὰ φρονῆτε ὅ, τι θέλετε, ἐν τοιαύτῃ ὁμως περιπτώσει δὲν σᾶς ἐπετρέπετο νὰ παίξετε μὲ τὸ αἶσθημά μου καὶ νὰ μὲ κάμετε νὰ ἐλπίσω.

Ἡ Ἀγγελικὴ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς της, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἴδῃ δακρυσμένους ὁ Ἀνδρέας, καὶ δὲν ἀπήντησε. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ἤνοιξεν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης καὶ εἰσῆλθεν ὁ πατὴρ της δρομαίως, δακρῦων. Ὄρμησε πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν, χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὸν Ἀνδρέαν, τὴν ἐνηγαλίσθη, τὴν κατεφίλησε, καὶ μὲ φωνὴν τρέμουσαν τῇ ἔλεγε :

— Σ' εὐχαριστῶ ! Σ' εὐχαριστῶ ! Ἀγαπητὸ μου παιδί, μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ μου, μοῦ ἔσωσες τὴν τιμὴ μου.

Καὶ ἔκλαιεν αὐτὸς καὶ ἔκλαιε μετὰ λυγμῶν ἡ Ἀγγελικὴ.

Ὁ κ. Καρποδίνης ἐξήγησεν ἀμέσως τὰ πάντα εἰς τὸν Ἀνδρέαν, ὅστις ἀνέκραξεν :

— Εἴσθε ἄγγελος καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Παρεφέρθη ὡς ἐγώϊστές· συγχωρήσατέ με !

— Λησμόνησέ με, Ἀνδρέα, ἀπεκρίθη ἡ Ἀγγελικὴ.

(Νοέμβριος 1900)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΣΕ ΜΙΑΝ ΟΡΦΑΝΟΥΛΑ

Δὲ θέλω, κόρη, ἄλλη βολὰ
Νὰ πικραναστενάζεις,
Ξοπίσω μου νὰ δέρνεσαι
Μπροστά μου νὰ σπαράζης.

Δὲ θέλω μὲ παράπονο
Στὰ στήθια μου νὰ γέρνης
Καὶ τὴν πικρὴν ὀρφάνια σου
Στὴ σκέψη μου νὰ φέρνης.

Φοβάσαι μὴν ξεχάσω σε
Ποῦσαι φτωχοῦλα κι' ἔρμη
Κι' ὁμως γιὰ τοῦτο σ' ἀγαπῶ
Μὲ πῶς μεγάλη θέρμη.

Στ' ἄριο σπιτάκι μου ἀδριο
Σὰν πάμε, συλλογίσου,
Πῶς οἱ γερνόντι μου γονιοὶ
Θὰ γένουν καὶ γονιοὶ σου.

Σ. Ε. ΣΚΙΠΗΣ

